

# Knjiga proroka Daniela – broj sto šesnaest

*Otkrivanje dana osvete: proročko istraživanje Jeremijina upozorenja i posljednjega naraštaja*

Jeff Pippenger

2024-03-04

U prethodnom smo članku razmatrali pedeseto poglavlje Jeremije te u tom odlomku sud nad Babilonom, koji započinje uskoro nadolazećim nedjeljnim zakonom u Sjedinjenim Državama i završava Božjim gnjevom. Izvršni sud jest dan osvete Gospodnje, koji je bio predodčen razorenjem Jeruzalema godine 70. po. Kr. Razorenje Jeruzalema koje je izvršio Rim 70. godine po. Kr. bilo je unaprijed predodčeno razorenjem Jeruzalema koje je proveo Nabukodonozor. Zajedno su pružili dva svjedoka Izvršnoga suda nad bludnicom Tirom, koja je također bludnica iz sedamnaestoga poglavlja Otkrivenja.

Jeremija nas obavještava da će, kada Gospodnja osveta bude izvršena nad suvremenim Babilonom, počevši s uskoro dolazećim nedjeljnim zakonom, „u one dane i u ono vrijeme, govori Gospod, bezakonje će se Izraelovo tražiti, i neće ga biti; i grijesi Judini, i neće se naći: jer ću oprostiti onima koje sačuvam.” U one dane pečačenje sto četrdeset i četiri tisuće već će biti dovršeno.

„Što činite, braćo, u velikom djelu priprave? Oni koji se sjedinjuju sa svijetom primaju svjetovni kalup i pripremaju se za žig zvijeri. Oni koji nemaju pouzdanja u sebe, koji se ponizuju pred Bogom i čiste svoje duše poslušnošću istini, primaju nebeski kalup i pripremaju se za pečat Božji na svojim čelima. Kad dekret bude izdan i žig utisnut, njihov će karakter ostati čist i bez ljage kroz svu vječnost.” Testimonies, volume 5, 216.

Izvršna osuda započinje drugim glasom iz osamnaestoga poglavlja Otkrivenja, koji poziva muškarce i žene da pobjegnu iz Babilona, a Jeremija kaže: „došao je njihov dan, vrijeme njihova pohoda. Glas onih koji bježe i umiču iz zemlje babilonske, da objave na Sionu osvetu Gospoda, Boga našega, osvetu njegova hrama. Skupite strijelce protiv Babilona: svi vi koji napežete luk, utaborite se oko njega unaokolo; neka nitko od njega ne umakne: uzvratite joj prema njezinu djelu; prema svemu što je učinila, učinite njoj.” Njezina se osuda izvršava po „strijelcima”. Prvi navod o strijelcu u Svetome pismu odnosi se na Jišmaela.

I Bog je čuo glas dječaka; i anđeo Božji povika s neba Hagari te joj reče: Što ti je, Hagaro? Ne boj se, jer je Bog čuo glas dječaka ondje gdje jest. Ustani, podigni dječaka i drži ga svojom rukom, jer ću od njega učiniti velik narod. I Bog joj otvori oči, te ugleda zdenac s vodom; i ode, napuni mijeh vodom i dade dječaku da pije. I Bog bijaše s dječakom; i on je rastao, prebivao u pustinji i postao strijelac. Postanak 21:17–20.

„Sat velikoga potresa” u jedanaestom poglavlju Otkrivenja označava početak izvršne osude nad rimskom bludnicom, koja započinje uskoro nadolazećim zakonom o nedjelji u Sjedinjenim Državama. U tome „satu” „treći jao dolazi brzo. I zatrubi sedmi anđeo.” Treći jao jest sedma truba. Strijelci islama upotrijebljeni su da izvrše Njegovu osudu nad onima koji provode žig papinske

vlasti (štovanje nedjelje) i progone one koji drže žig Božje vlasti (štovanje subote).

U dvadeset i prvom poglavlju Evanđelja po Luki Isus, odgovarajući na pitanja učenika o razorenju Jeruzalema i hrama, iznosi povijesni prikaz koji također predstavlja povijest posljednjih dana. On upućuje na „dane osvete“, što je bilo bitno proročko obilježje Njegove službe kao Mesije, koje je prepoznao u svojoj uvodnoj objavi svoje službe čitajući iz proroka Izaije crkvi u Nazaretu. Objavu u Nazaretu i odlomak iz Izaije predstavljali su ne samo Njegovu službu, nego i poruku Njegovih učenika, a još određenije djelo i službu pokreta sto četrdeset i četiri tisuće.

Duh Gospodina GOSPODA na meni je, jer me GOSPOD pomazao da navješćujem radosnu vijest krotkima; poslao me da povijem one slomljena srca, da proglasim slobodu zarobljenima i otvaranje tamnice onima koji su svezani; da proglasim godinu milosti GOSPODNJE i dan osvete Boga našega; da utješim sve koji tuguju; da odredim ožalošćenima na Sionu, da im dam ljepotu umjesto pepela, ulje radosti umjesto tugovanja, ruho hvale umjesto duha klonulosti; da ih zovu drvećem pravednosti, nasadom GOSPODNJIM, da se on proslavi. I oni će sagrađiti prдавne ruševine, podići negdašnja opustošenja i obnoviti puste gradove, pustoši mnogih naraštaja. I tuđinci će stajati i pasti vaša stada, i sinovi stranca bit će vaši ratari i vaši vinogradari. A vi ćete se zvati Svećenici GOSPODNJI: zvat će vas Službenicima Boga našega; jest ćete bogatstva pogana i njihovom ćete se slavom dičiti. Za svoju sramotu primit ćete dvostruko; i umjesto pomutnje radovat će se svojemu dijelu; stoga će u svojoj zemlji baštiniti dvostruko: vječna će radost biti njihova. Jer ja, GOSPOD, ljubim pravdu, mrzim grabež za paljenicu; i upravit ću njihovo djelo u istini, i sklopit ću s njima savez vječni. I njihovo će sjeme biti poznato među poganima, i njihovo potomstvo među narodima: svi koji ih vide priznat će ih, da su oni sjeme koje je GOSPOD blagoslovio. Silno ću se radovati u GOSPODU, moja će se duša veseliti u Bogu mojemu; jer me odjenuo haljinama spasenja, zaogrnuo me plaštem pravednosti, kao što se zaručnik kiti nakitom, i kao što se zaručnica resi svojim draguljima. Jer kao što zemlja izvodi svoj izdanak, i kao što vrt daje da nikne ono što je u nj posijano, tako će Gospodin GOSPOD učiniti da pravednost i hvala niknu pred svim narodima. Izaija 61:1–11.

Sto četrdeset i četiri tisuće koji su zapečaćeni u devetom poglavlju Ezekielu jesu oni koji tuguju zbog grijeha u crkvi i u svijetu. „Godina milosti Gospodnje i dan osvete Boga našega” vrijeme je kada se tješe oni koji tuguju na Sionu te postaju „stabla pravednosti” da bi „proslavili Gospoda”. Oni proslavljaju Gospoda, jer „u one dane i u ono vrijeme, govori Gospod, tražit će se bezakonje Izraelovo, i neće ga biti”. Oni koji tuguju jesu oni koji su zapečaćeni, i oni su ti koji će „sazidati drevne ruševine”, koji će „podići prijašnja pustošenja” i koji će „obnoviti opustošene gradove, pustoši mnogih naraštaja”. Oni će „biti nazvani Svećenicima Gospodnjim”, i ljudi će ih zvati „Službenicima Boga našega”.

Pravednost sto četrdeset i četiri tisuće treba „prokljati pred svim narodima” kada budu uzdignuti kao stijeg u času velikoga potresa. Njihova se pravednost prouzrokuje postupno, jer je „kao što zemlja iznosi svoj pupoljak, i kao što vrt daje da nikne ono što je u nj posijano; tako će Gospod Bog učiniti da pravednost i hvala prokljaju.” Zapečaćivanje sto četrdeset i četiri tisuće započelo je dolaskom kasne kiše 1. rujna 2001. Tada su izneseni pupoljci zemlje. Izaija utvrđuje kada pupoljci prokljaju.

Po mjeri, kad je pošalješ, raspravljat ćeš se s njom; on zadržava svoj žestoki vjetar u dan istočnoga vjetra. Stoga će se ovime okajati Jakovljeva bezakonje; i ovo je sav plod uklanjanja njegova grijeha: kad sve kamenje žrtvenika učini kao vapnenačko kamenje razbijeno u komade, gajevi i likovi neće opstati. Izaija 27:8, 9.

U „dan istočnoga vjetra”, koji je Njegov „silni vjetar” što ga „obuzdava”, „izbijanje” pupova započet će kada kiša bude „odmjerena”. „Obuzdava” znači zadržava. Kada četiri anđela iz sedmoga poglavlja Otkrivenja zadrže četiri vjetra, započinje pećačenje sto četrdeset i četiri tisuće. U to vrijeme kasna kiša počinje umjereno „škropiti”, jer riječ „mjera” u tom retku znači umjerenost. Na početku razdoblja pećačenja sto četrdeset i četiri tisuće kasna je kiša odmjerena, a na kraju toga razdoblja ona je bez mjere.

„Veliko izlivanje Duha Božjega, koje rasvjetljuje svu zemlju njegovom slavom, neće doći dok ne budemo imali prosvijećen narod koji iz iskustva zna što znači biti suradnicima s Bogom. Kada budemo imali potpuno, svesrdno posvećenje službi Kristu, Bog će tu činjenicu priznati izlivanjem svojega Duha bez mjere; ali to se neće dogoditi dok najveći dio crkve ne budu suradnici s Bogom. Bog ne može izliti svojega Duha kada su sebičnost i ugađanje sebi tako očiti; kada prevladava duh koji bi, kad bi se pretočio u riječi, izrazio onaj Kajinov odgovor: ‘Zar sam ja čuvar brata svojega?’ Ako istina za ovo vrijeme, ako znakovi koji se sa svih strana umnožavaju i svjedoče da je svršetak svemu blizu, nisu dostatni da probude uspavanu snagu onih koji tvrde da poznaju istinu, tada će tamnina razmjerna svjetlu koje je sjalo obuzeti te duše. Nema ni privida opravdanja za njihovu ravnodušnost koje bi mogli iznijeti pred Boga u veliki dan konačnog obračuna. Neće biti nikakva razloga koji bi mogli navesti zašto nisu živjeli, hodili i radili u svjetlu svete istine riječi Božje, te tako svojim vladanjem, svojim suosjećanjem i svojom revnošću svijetu pomračenom grijehom otkrili da se sila i stvarnost evanđelja ne mogu pobiti.” Review and Herald, 21. srpnja 1896.

Razdoblje kušnje kasne kiše i pećačenja sto četrdeset i četiri tisuće započinje mjerenjem izlivanja Duha Svetoga, jer su pšenica i kukolj prispjeli vremenu žetve. Kiša dovodi oba razreda do zrelosti; zatim se na kraju razdoblja kušnje pšenica i kukolj razdvajaju, a pšenica će tada „iskustveno spoznati što znači biti suradnicima Božjim”. Oni će tada imati „potpuno, svesrdno posvećenje službi Kristu; Bog će tu činjenicu priznati izlivanjem svoga Duha bez mjere.”

„Dan silnoga istočnog vjetra“ došao je 11. rujna 2001., i započela je Habakukova rasprava o krivotvorenoj poruci mira i sigurnosti poruke poznoga dažda, nasuprot poruci koja označuje dan Božje osvete. U tom su času biljke, i pšenica i kukolj, počele pupati i donositi plod koji će očitovati na sudu uskoro dolazećega nedjeljnog zakona.

„Opet, ove prispodobe uče da nakon suda nema vremena kušnje. Kad se djelo evanđelja dovrši, odmah zatim slijedi razdvajanje između dobrih i zlih, a sudbina svake skupine zauvijek je određena.“ Christ’s Object Lessons, 123.

Jedna se skupina klanja suncu u osmom poglavlju Ezekielu, a druga prima Božji pečat u devetom poglavlju Ezekielu. U dvadeset i prvom poglavlju Luke Krist poistovjećuje sto četrdeset i četiri tisuće te iznosi znak koji označava posljednji naraštaj zemaljske povijesti. On je odredio znak koji kršćani moraju prepoznati kako bi pobjegli od razorenja Jeruzalema.

A kad ugledate Jeruzalem opkoljen vojskama, tada znajte da se približila njegova pustoš. Tada neka oni koji su u Judeji bježe u gore; i oni koji su usred njega neka izađu; i oni koji su po krajevima neka ne ulaze u njega. Jer ovo su dani osvete, da se ispuni sve što je napisano. Luka 21,20–22.

Isus je, „redak po redak”, naznačio još više proročkih obilježja znaka, jer njegove riječi nisu zabilježene samo kod Luke, nego i kod Mateja i Marka.

I ovo će se evanđelje o kraljevstvu propovijedati po svemu svijetu za svjedočanstvo svim narodima; i tada će doći svršetak. Kad, dakle, ugledate grozotu pustoši, o kojoj govori prorok Daniel, gdje stoji na svetome mjestu, (tko čita, neka razumije:) tada neka oni koji budu u Judeji bježe u gore. Matej 24,14–16.

I evanđelje se najprije mora propovijedati svim narodima. Ali kad vas odvedu i predadu, ne brinite se unaprijed što ćete govoriti, niti smišljajte unaprijed; nego što vam bude dano u onaj čas, to govorite; jer ne govorite vi, nego Duh Sveti. A brat će predati brata na smrt, i otac sina; i djeca će ustati na roditelje te učiniti da budu pogubljeni. I svi će vas mrziti zbog imena mojega; ali tko ustraje do svršetka, taj će biti spašen. A kad ugledate grozotu pustoši, o kojoj govori prorok Daniel, gdje stoji gdje joj nije mjesto, (tko čita, neka razumije,) tada neka oni koji budu u Judeji bježe u gore. Marko 13:10–14.

Prije nego što se nad dvjema skupinama izvrši sedam posljednjih zala, što je konačno i savršeno ispunjenje „dana osvete“, evanđelje kraljevstva mora biti propovijedano i objavljeno među svim narodima. Poruka evanđelja daje se narodima pri skorom donošenju zakona o nedjelji u Sjedinjenim Državama, kada se sto četrdeset i četiri tisuće uzdižu kao stijeg. „Dani osvete“ predstavljaju razdoblje Izvršne presude bludnici Babilonu, koje započinje zakonom o nedjelji u Sjedinjenim Državama, a završava kada ustane Mihael, okonča se vrijeme milosti za čovječanstvo i gnjev se Božji izlije u sedam posljednjih zala.

Vremensko razdoblje jest „čas” koji Marko prepoznaje, i „čas” „velikoga potresa”, i „čas” u kojemu se deset kraljeva suglase dati svoje sedmo kraljevstvo papinstvu. Kada posljednja duša prihvati evanđelje koje je objavljeno svim narodima, vrijeme milosti završava i Božji se gnjev izlijeva bez milosti. To razdoblje započinje kada se evanđelje počne navješćivati svim narodima dok se stijeg podiže, a završava kada posljednja osoba odgovori na evanđeosku poruku koju stijeg objavljuje, propovijeda i razglašuje. To vremensko razdoblje jesu „dani osvete”.

U Lukinu evanđelju, u dvadeset i prvom poglavlju, Isus točno određuje tu povijest, jer prepoznaje posljednji naraštaj koji neće umrijeti prije Njegova drugog dolaska. On označuje znak koji je prikazan kao grozota pustoši o kojoj je govorio prorok Daniel. Taj je znak kada grozota pustoši stoji na „svetome mjestu” i kada „stoji gdje joj nije mjesto”, što je također vrijeme kada je Jeruzalem „opkoljen vojskama”.

Kad je Jeruzalem godine 66. bio opkoljen vojskama pod Cestijem, kršćani u Jeruzalemu pobjegli su iz grada, a sestra White navodi da nijedan kršćanin nije poginuo tijekom razaranja koje je naposljetku završilo godine 70. Cestije je započeo opsadu, a zatim se povukao iz naizgled nepoznatih razloga, te su kršćani u gradu pobjegli u skladu s upozorenjem povezanim sa znakom.

Godine 70. Tit je dovršio razaranje tako što je ponovno uspostavio opsadu. Cestijeva opsada bila je početak onoga što se naziva Prvim židovsko-rimskim ratom, a opsada i razaranje koje je izvršio Tit bili su završetak Prvog židovsko-rimskog rata.

Cijela je ta povijest trajala tri i pol godine, započela i završila opsadom, a početak je sadržavao znak za Božji narod. Krist je tu povijest označio kao dane Božje osvete, što je bio određeni element koji je On trebao prepoznatljivo istaknuti u svojoj službi. Ti dani predstavljaju izvršnu osudu nad rimskom bludnicom, koja započinje uskoro dolazećim nedjeljnim zakonom, a završava kada se zaključi ljudsko vrijeme milosti. Na početku izvršne osude bludnice Babilona, sto četrdeset i četiri tisuće bivaju uzdignute kao stijeg, što je znak. Kada Božje drugo stado vidi taj znak, treba pobjeći iz Babilona, čije je uništenje bilo predloženo uništenjem Jeruzalema.

Nastavit ćemo razmatrati dvadeset i prvo poglavlje Evanđelja po Luki u sljedećem članku.